

सकेशवस्येति ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ज्वलंतं पुंस्त्वमार्धं ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ स्मरतां स्मरतु ॥ १४ ॥ मंडलं द्यूतेशारी स्थापनपटं दुरोदरं पाशं ॥ १५ ॥ १६ ॥
 संजय उवाच सकेशवस्य बीभत्सुः श्रुत्वा भारतभाषितं ॥ विशोकः संप्रहृष्टश्चक्षणेन समपद्यत ॥ १ ॥ ततो ज्यामभिमृज्या शुव्याक्षिपद्वां डिवंधनुः ॥ दधे कर्णं
 विनाशाय केशवं चाभ्यभाषत ॥ २ ॥ त्वयानाथेन गोविंदध्रुव एव जयो मम ॥ प्रसन्नो यस्य मेघत्वं लोके भूत भविष्य कृत् ॥ ३ ॥ त्वत्सहायो ह्यहं कृष्ण त्रीलोकान्वै
 समागतान् ॥ प्रापयेयं परं लोकं किमु कर्णं महाहवे ॥ ४ ॥ पश्यामि द्रवतीं सेनां पंचालानां जनार्दन ॥ पश्यामि कर्णं समरे विचरंतं मभीतवत् ॥ ५ ॥ भार्गवास्त्रं च प
 श्यामि ज्वलंतं रुष्ण सर्वशः ॥ सृष्टं कर्णेन वार्ष्णेय शक्रेण वयथा शनिं ॥ ६ ॥ अयं खलु स संग्रामो यत्र कर्णं मया हतं ॥ कथयिष्यंति भूतानि यावद्भूमिर्धरिष्यति ॥ ७ ॥
 अघकृष्ण विकर्णामे कर्णेनेष्यंति मृत्यवे ॥ गांडीवमुक्ताः क्षिप्वंतो मम हस्तप्रचोदिताः ॥ ८ ॥ अघराजा धृतराष्ट्रः स्वां बुद्धिं मम संस्यते ॥ दुर्योधनमराज्याहं ययारा
 ज्येभ्यपेक्षयत् ॥ ९ ॥ अघराज्यात्सुखाच्चैव श्रियो राष्ट्रात्तथापुरात् ॥ पुत्रेभ्यश्च महाबाहो धृतराष्ट्रो विमोक्ष्यति ॥ १० ॥ गुणवंतं हियो द्वेष्टि निगुणं कुरुते प्रभुं ॥ सशो
 च तिनृपः कृष्णाक्षि प्रमेवागते क्षये ॥ ११ ॥ यथा च पुरुषः कश्चिच्छित्वा चाग्रवणं महत् ॥ फलं दृष्ट्वा भृशंदुःखी भविष्यति जनार्दन ॥ सूतपुत्रे हते त्वद्य निराशो भवि
 ता प्रभुः ॥ १२ ॥ अघदुर्योधनो राज्याज्जीविताच्च निराशकः ॥ भविष्यति हते कर्णे कृष्णसत्यं ब्रवीमि ते ॥ १३ ॥ अघदृष्ट्वा मया कर्णं शरैर्विशकलीकृतं ॥ स्मरतां त
 व वाक्यानि शमं प्रतिजनेश्वरः ॥ १४ ॥ अघासौ सौबलः कृष्णग्लहान् जानातु वैशरान् ॥ दुरोदरं च गांडीवं मंडलं च रथं प्रति ॥ १५ ॥ अघकुंती सुतस्याहं दंढराज्ञः
 प्रजागरं ॥ व्यपनेष्यामि गोविंदहत्वा कर्णं शितैः शरैः ॥ १६ ॥ अघकुंती सुतो राजा हते सूतसुते मया ॥ सुप्रहृष्टमनाः प्रीतश्चिरं सुखमवाप्स्यति ॥ १७ ॥ अघचाह
 मना धृष्यं केशवा प्रतिमं शरं ॥ उत्सक्ष्यामीह यः कर्णं जीविताद्भंशयिष्यति ॥ १८ ॥ यस्य चैतद्रतं मत्स्यं वधे किल दुरात्मनः ॥ पादौ न धावयेतावद्यावद्भन्यां न फाल्गु
 नं ॥ १९ ॥ मृषा कृत्वा व्रतं तस्य पापस्य मधुसूदन ॥ पातयिष्ये रथात्कायं शरैः सन्नतपर्वभिः ॥ २० ॥ यो सौरणे न रं नान्यं पृथिव्यामनुमन्यते ॥ तस्याघसूतपुत्रस्य
 भूमिः पास्यति शोणितम् ॥ २१ ॥ अपतित्यसि कृष्णेति सूतपुत्रो यदब्रवीत् ॥ धृतराष्ट्रमते कर्णः श्लाघमानः स्वकान् गुणान् ॥ २२ ॥ अनृतं तत्करिष्यंति मामका
 निशिताः शराः ॥ आशीविषा इव क्रुद्धास्तस्य पास्यंति शोणितं ॥ २३ ॥ मया हस्तवता मुक्तानां राचा वैद्युतत्विषः ॥ गांडीवसृष्टा दास्यंति कर्णस्य परमांगतिं ॥ २४ ॥
 ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥

॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥